

Hồi thứ 5

Lôi Lão Hồ trên đài táng mạng, Lý Bá Sơn ỷ giỏi khi người

Nói về Phương Đức cùng Thế Ngọc xuống ghe đi ít ngày đến Cang châu, rồi thuê ghe nhỏ qua Tây Hồ thấy cảnh đẹp, xe ngựa đầy đàn, dưới sông thì thủy lục, ghe, tàu lại qua đông đảo, lầu đài đàn ca xướng hát nghe rất thanh thoả, trước sông Tiền Đường trời thanh, nước lặng phong quang u nhã, thật là, đất phồn hoa phú quý; ghé bến, hai cha con lên bờ, thẳng vào cửa Dũng Kim môn, tìm đến Quảng Đông hội quán, đường đi hai bên các sắc nhân dân đông đảo, phố xá mùi phấn hoa mỹ, tửu lầu trà quán, khí vị phong hương.

Phương Đức đến tại Hội quán, chủ tiệm là Trần Ngọc Thơ mừng rỡ vì đã lâu năm không gặp, liền rước vào thơ phòng trà rượu vui vẻ, rồi dạy thủ hạ cất đồ hành lý và dọn một cái phòng hạng nhất cho Phương Đức nghỉ.

Trần Ngọc Thơ hỏi rằng:

- Làm sao lâu quá không thấy anh đến chơi, việc buôn bán ra thế nào, tẩu nường và nhị vị hiền diệt mạnh giỏi chăng ? Còn người nhỏ này là ai ?

Phương Đức đáp rằng:

- Nội nhà đều bình an, bấy lâu nay mắc công việc nhiều nên qua thăm không được, còn hài nhi này là con của tôi.

Rồi kêu Thế Ngọc lại làm lễ thúc phụ.

Ngọc Thơ đáp lễ mà nói rằng:

- Ca ca sinh được một vị hiền diệt nữa khá mừng.

Khi ấy Phương Đức thuật chuyện thâm nạp Miêu thị, sinh được Thế Ngọc và công việc buôn bán bên tiệm Vạn Xương, rồi hỏi Ngọc Thơ và công việc buôn bán bên này ra thế nào, có mấy vị lệnh lang nữa ?

Ngọc Thơ đáp:

- Từ thuở nay có một đứa đó mà thôi, còn việc nhà cũng như thường không gì lạ.

Nói rồi bèn thở ra mà than rằng:

- Khó lắm.

Phương Đức hỏi việc gì ?

Ngọc Thơ nói:

- Lúc này có một đũa ác ôn họ Lôi tên Hồng hiệu là Lôi Lão Hồ lập một cái lôi đài tại Thanh Ba, nó làm đầu tại đài ấy. Thỉnh quan phủ có ra yết thị rằng: Cấm không ai được đem binh khí lên đài, bằng ai đánh được một đám, thì thưởng hai trăm lượng, xô rơi xuống đài thưởng năm trăm lượng, lại đánh chết không thương mạng, trước đài có sáu mươi người lão tướng thị chiến không cho sinh sự, chung quanh có ba trăm học trò cầm đao thương gươm giữ, trước đài còn một tấm biển đề: Vô địch đài. Hai bên có hai câu liễn: Quyền đã Quảng Đông toàn tỉnh ; Cước tích Tô Cang nhị châu (Tay đánh cả tỉnh Quảng Đông, chân đạp hai quận Tô, Cang). Từ khi lập đài ấy đến nay hơn một tháng, hai người quê hương mình không biết bao nhiêu lại không ai địch thủ với nó nổi, tuy là lập điều lệ làm vậy mà chẳng công bình, dầu có ai giỏi đánh nó được nữa, cũng chạy không khỏi đài với ba trăm học trò đó, vì vậy nên người Tô châu không thêm đến thí võ, chỉ có người hương lân của ta háo thắng đến đó mà chịu chết nhiều lắm.

Phương Đức nghe nói thì than dài và nói rằng:

- Đời thái bình mà có người vô phép hung bạo như vậy, hay là trời khiến tỉnh Quảng Đông bị hại chăng ?

Thế Ngọc đứng một bên nghe các việc thì nổi nóng hai con mắt trợn trắng và nói rằng:

- Để ngày mai con ra giết Lôi Lão Hồ được trả thù cho những người đồng hương.

Phương Đức mắng rằng:

- Con nít miệng còn hôi sữa, sao dám nói chuyện lớn lối, hãy đi vào.

Khi ấy Thế Ngọc tức mình lui ra, về phòng nằm lăn lộn nghĩ không an giấc, sáng ngày thức dậy rửa mặt, thay áo quần dắt gia đình là Lý An ra cửa, bị cửa đóng đi không được vì Phương Đức sợ Thế Ngọc lên đi làm chuyện hại, nên khóa trước.

Thế Ngọc nhảy ra cửa, đi giày cửu hoàn kiếm, trước đeo kinh của mẹ cho, rút trong tay áo một cặp thước sắt, hỏi thăm chỗ lôi đài, người chỉ phía Nam, theo một bọn đi trước đó là những người đi thí võ.

Thế Ngọc cảm ơn rồi theo bọn ấy, đến cửa thành quả thấy một tòa lôi đài rộng lớn cao chừng một trượng bốn năm thước, có treo biển liễn và có một tờ cáo thị rằng:

“Quan Khâm mạng trần thủ Cang châu các xứ tướng quân, nay có Lôi Hồng là chủ lôi đài này, võ nghệ tinh thông, muốn chọn anh hùng hào kiệt trong bốn phương, có mấy điều cấm kể ra sau đây:

Điều thứ nhất: Binh ở trong dinh ngũ không được lên đài.

Điều thứ hai: Đạo Nhu, Thích và Tam giáo không được lên đài.

Điều thứ ba: Phụ nữ không được lên đài, vì sợ trai gái lộn lạo làm hư phong hóa.

Điều thứ bốn: Khi lên đài thí võ không được cầm binh khí.

Điều thứ năm: Những người muốn lên đài phải khai tên họ, niên canh, và quê quán.

Trừ mấy điều cấm trên đây, thì các sắc nhân dân được phép lên đài thí võ, hạn trong một trăm ngày, nếu quá hạn không được tranh đang, mấy điều cáo thị xin khá tuân theo.”

Còn bên hữu thì Lôi Hồng có ra một tờ hoa hồng như sau đây:

“Điều thứ nhất: Ai đánh được một đám thì thưởng về trăm lượng bạc.

Điều thứ nhì: Ai đập được một đập thì thưởng hai trăm lượng bạc.

Điều thứ ba: Xô ngã xuống thưởng năm trăm lượng bạc.

Điều thứ tư: Đánh chết không thưởng mạng.”

Thế Ngọc thấy quả như lời Trần Ngọc Thơ nói, lại thấy trước đài có lập một cái công án, có quan Thị sự ngồi, và có vài mươi binh đinh, còn chung quanh có vài trăm học trò gìn giữ. Người đi xem và buôn bán đông như kiến cỏ.

Thế Ngọc xem rồi đứng đợi hơn nửa ngày mà không thấy chủ đài đến, nghe người ta nói Lôi giáo đầu đi qua Kim Lăng chưa về, thì Thế Ngọc vỗ về một cái nhảy lên đài, đập phá liễn đối và yết thị tan nát hết, học trò và binh giữ đài la nói:

- Thằng nhỏ nào dám cả gan như vậy !

Bèn gióng trống, binh gia cầm đao thương chạy đến áp bắt.

Thế Ngọc không lo lắng gì hết cầm hai cây thước sắt mằng lớn mà nói rằng:

- Ta là Phương Thế Ngọc ở Quảng Đông quyết đến giết Lôi Hồng mà không gặp, ta dung cho nó sống một ngày nữa, như ngày mai nó về hãy đến Hội quán tìm ta.

Nói rồi nhảy xuống đài cầm thước sắt đánh chết năm sáu người học trò, còn bao nhiêu bị thương tích cũng nhiều, nên không ai dám theo.

Thế Ngọc đi đường cũ về Hội quán đi thẳng vào phòng.

Lúc ấy Trần Ngọc Thơ mắc lo công việc buôn bán, còn Phương Đức mắc đi chơi nên không hay.

Nói về Lôi Lão Hồ về thì học trò thuật các việc Phương Thế Ngọc ở tại Quảng Đông hội quán đến phá lôi đài, giết hết sáu người học trò và đánh bị thương tích hơn hai mươi một tên.

Lôi giáo đầu cả giận liền mặc giáp đội khôi, cầm đại đao, nhảy lên ngựa Ô chùy về một lũ môn nhân cũng đều cầm binh khí, kéo đến vây phủ Quảng Đông hội quán.

Người trong tiệm vào báo cho Ngọc Thơ là chủ tiệm hay.

Ngọc Thơ nghe báo thất kinh hoảng hốt một hồi mới tỉnh, bước ra trước thấy Lôi Lão Hồ cả tiếng mắng nhiếc.

Ngọc Thơ bèn hỏi:

- Vì có gì mi đến vây tiệm ta ?

Lôi Lão Hồ mắng rằng:

- Trần Ngọc Thơ sao ngươi dám cả gan xúi Phương Thế Ngọc đến phá lời đài, giết hết sáu tên học trò của ta, lại đánh hai mươi một tên bị thương tích. Như vậy thì mi chịu tội gì ? Sao hãy còn chối, phải đem Thế Ngọc ra đây cho mau, và thường mấy mạng chết đó, bằng không thì ta phá tiệm mi không còn một món.

Trần Ngọc Thơ đáp:

- Trong tiệm tôi có tên Thế Ngọc, mà nó là con nít, có đâu dám làm đến việc ấy, nó ở Kim Lăng theo cha đến đây đòi nợ, mới vài bữa rày, nó mới mười bốn tuổi, giỏi gì mà đánh chết ai được; xin Giáo đầu chớ nghe lời người ta đến hại tiệm tôi.

Lôi Lão Hồ nói:

- Đồ cầu đầu, đừng nói xuyên ngoa, phải đem Thế Ngọc ra cho mau được cho học trò ta nhìn mặt, như không phải thì thôi.

Ngọc Thơ nói:

- Xin Giáo đầu hay lui ra chừng một lần tên, rồi tôi biểu nó ra được chăng?

Lôi Lão Hồ nói:

- Thôi ta cũng tạm nghe theo, không lẽ lũ bây lên trời cho khỏi được. Bèn dạy học trò lui ra mà đợi Thế Ngọc. Khi ấy Ngọc Thơ vào bảo cho Phương Đức hay các việc Thế Ngọc làm tác tệ đường ấy, nay Lôi Lão Hồ đến vây Hội quán, bây giờ tính thế nào ?

Phương Đức nghe nói sừng sốt, mồ hôi ra ướt áo, cả mắng Thế Ngọc là đồ súc sinh muốn hại cha.

Thế Ngọc quì xuống thưa rằng:

- Để tôi ra giết Lôi Lão Hồ, xin thúc phụ chớ oán trách cha tôi, hễ đứng đại trượng phu làm việc gì không để cho liên lụy đến người. Bèn sửa soạn đồ chiến trận, cầm thiết côn dạy mở cửa rồi xông ra, cả kêu mà hỏi người ngồi trên ngựa có phải là Lôi Lão Hồ chăng ?

Giáo đầu nói:

- Phải.

Lại hỏi rằng:

- Mi phải là Phương Thế Ngọc chăng ? Sao mi dám phá lời đài và giết học trò ta, mi đáng tội chưa ?

Thế Ngọc trả lời rằng:

- Ta giết học trò ngươi, thì ngươi hỏi, còn ngươi giết người quê hương ta thì ai thường mạng, ta xem ngươi như người trao gói, không phải bộ giỏi, tài cán gì đến đây mà chịu chết, chớ có khoe khoang, mau giục ngựa đến cho ta giết cho rồi.

Giáo đầu nghe nói mặt phùng phùng như Lửa đốt, mắng lớn rằng:

- Đồ tiểu súc sinh chớ có khua miệng, để gia gia lấy đầu cho mà xem. Bèn giục ngựa đến cầm đại đao chém xuống một cái như núi Thái sơn đè trứng.

Thế Ngọc cười mà nói:

- Chém như vậy rất tốt.

Liên cầm thiết côn đỡ, rồi đánh trước đầu ngựa một côn, Lôi giáo đầu cũng đỡ lại, một đảng đi bộ, một đảng cưỡi ngựa đánh nhau từ giờ thìn đến giờ mùi hơn tám mươi hiệp chưa phân hơn thua, Thế Ngọc nhảy ra khỏi vòng kêu một tiếng biểu ngừng lại:

Giáo đầu hỏi:

- Ngừng làm gì ?

Thế Ngọc nói:

- Ở đây đánh thì kinh động quan binh thiên hạ, và trời cũng tối rồi vậy để ngày mai đến tại lôi đài sẽ quyết hơn thua.

Lôi Lão Hồ nói:

- Nói cho chắc ngày mai phải đến.

Thế Ngọc nói:

- Sợ cho người chớ ta không nói dối. Rồi hai đảng ra về.

Thế Ngọc về đến hội quán, Ngọc Thơ thấy Thế Ngọc anh hùng hào kiệt như vậy thì cả mừng, mà nghĩ rằng:

- Chắc sau xứ Quảng Đông cũng nổi danh và sẽ rửa hờn cho thân bằng được.

Bèn rót rượu mời uống mà khen ngợi, rồi cho những người anh hùng tráng sĩ trong bản địa hay, ngày mai tựu tại hội quán được đến lôi đài trợ oai.

Rạng ngày Thế Ngọc và một bọn thân lân đều sửa soạn kéo đến lôi đài, thấy thiên hạ xem được hơn bữa trước, lại thấy Lôi giáo đầu đứng trên lôi đài mà đợi.

Thế Ngọc để bọn thân lân đứng một bên, rồi nhảy lên lôi đài, thấy Lôi Lão Hồ đầu đội bao cân, mình mặc chiến bào, buộc đôi hồng sô sa đối, chân đi ban tiêm hài, còn Phương Thế Ngọc đầu đội anh hùng chiến mũ, mình mặc áo đàn hoa bản than, trước ngực kết một cái đai hồng sô cầu, trong đeo kính hộ tâm, chân đi giày cửu hoàn kiếm, lưng buộc dải sô sa đối, đầu tròn, mặt vuông, lưng dài vai rộng, vóc lớn, chân bước như núi Thái sơn, tuy tướng mạo anh hùng, song còn con nít, bề cao không đầy bốn thước, so với Lôi Lão Hồ thì thấp hơn phân nửa, những người xem thấy Lôi Lão Hồ mình cao tám thước, đầu lớn bằng cái đầu, tay như ống sắt, đều đổ mồ hôi mà thất kinh cho Thế Ngọc, chắc là đánh không lại, chết uống mạng.

Khi Lôi Lão Hồ thấy Thế Ngọc thì mắng rằng:

- Đồ tiểu súc sinh, miệng còn hôi sữa, tóc máu chưa khô, dám cả gan đến đây đối địch cùng ta, đầu ta có đánh chết cũng như tay, nếu muốn nạp mạng, lại mà chịu chết.

Thế Ngọc nói:

- Người tuy cao lớn, sức mạnh bất quá bằng trâu, không đủ cho tiểu gia sợ.

Nói rồi ra một miếng kêu là Đại sư tử điều đầu, Giáo đầu dùng thế Mãnh hổ cầm dương, nhắm trên đánh xuống một cái rất mạnh, Thế Ngọc tránh khỏi, bèn dùng một thế Thoát lương hoán trụ đánh xuống, Giáo đầu thất kinh vồ hai vế nhảy qua một bên rồi dùng thế Thiết thủ nhất thiên tự nhắm ngay cổ Thế Ngọc đánh xuống, Thế Ngọc cũng tránh khỏi, hai người đánh nhau hơn hai trăm hiệp, không ai hơn thua, thiên hạ xem dưới đài thấy Thế Ngọc còn con nít mà giỏi đường ấy đều khen.

Lôi giáo đầu cũng khen thầm Thế Ngọc, rồi dùng một thế hay hơn hết kêu là Âm dương đồng khước đập lên bụng Thế Ngọc bẻ cái hộ tâm kính, ngã xuống đài. (Đập thế đó như người khác thì đã tan xương nát thịt).

Còn Thế Ngọc nhờ thuở nhỏ có tâm thuốc, gân cốt cũng như sắt đá, lại có đeo kính hộ tâm nên không hề gì, bèn nhảy lên đài nữa.

Lôi giáo đầu thất kinh, nghĩ rằng:

- Mình đập một cái sao không chết, mà cũng không thấy thương tích gì, hay là mình đồng da sắt chẳng ? Lại nghĩ mình đập như thế thì nặng bằng năm trăm cân mà không hề chi, dầu có đánh thế gì nữa cũng không được, thì thất kinh. Còn Thế Ngọc bận này tay đánh xuống như mưa, đều nhắm chỗ trí mạng của Giáo đầu.

Giáo đầu tuy là võ nghệ tinh thông mặc lòng, song lúc ấy mắc lo sợ, nên tay chân bận rộn che đỡ không kịp, bị Thế Ngọc đi giày cừu hoàn kiếm đập nhằm bắp vế phía tả, máu chảy đầm dề, Thế Ngọc cả mừng đập bồi hai chân vô sườn, gân cốt đên gãy.

Lôi giáo đầu la một tiếng lớn ngã xuống đài mà chết. Những người đi xem đều khen ngợi, còn học trò của Lôi giáo đầu thấy Thế Ngọc giỏi không dám nói gì hết, liền khiêng thầy Lôi giáo đầu về báo cho sư mẫu hay.

Lúc ấy Trần Ngọc Thơ và thân bằng tỉnh Quảng Đông cả mừng trở về.

Thế Ngọc cười tuần mã về đến Hội quán, thấy giữa trung đường mở tiệc bày sẵn sàng đãi đằng hỉ hạ, các người thân bằng đều khen mừng Phương lão bá có con được anh hùng đường ấy, ắt nổi tiếng cho tỉnh Quảng Đông, lại trừ được tai hại thật là công đức vô cùng, đều bung rượu kính mừng.

Có bài thơ rằng:

Võ nghệ nào ai lại dám khoe

Dầu cho tinh thuộc hãy còn e

Người hay cũng còn người hay khác

Đến bậc thánh nhân há chẳng dè

Nói về vợ Lôi Lão Hồ là Lý Tiểu Hoàn thấy trời tối mà chồng chưa về, đang trông đợi xảy thấy học trò khiêng thầy chồng về, nói bị Phương Thế Ngọc đánh chết.

Lý Tiểu Hoàn khóc rống ngã xuống chết giắc, có thuốc cứu mới tỉnh lại, cả mắng rằng:

- Đồ súc sinh, thù này thế chẳng ở chung trên đời.

Rồi thấy thầy chồng máu chảy đầm dề, biết là dấu giày cừu hoàn kiếm càng thêm thương xót mà nói:

- Đồ súc sinh lòng độc, lên đem lợi khí hại người, mai ta nguyện giết mày trả thù.

Rồi sắm sửa quan quách tẩm liệm, tống táng xong xuôi, liền sắm sửa chỉnh tề, giấu một cặp phi đao, và đi giày long hổ đình ngoa, kéo lũ môn đệ thủ hạ, bạch kỳ bạch giáp, cầm binh khí đến Quảng Đông Hội quán.

Khi ấy có người chạy báo cho Thế Ngọc hay.

Thế Ngọc vào thưa cùng cha, rồi sửa soạn khôi giáp, đeo hộ tâm kính, tay cầm thiết côn, cưỡi ngựa, kéo các anh hùng thân hữu Quảng Đông ra, thấy một người đàn bà chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mày liễu dựng lên, mặt mày căm giận, mặc đồ tang phục, tuy chẳng đúng tuyệt sắc giai nhân, song cũng là thanh xuân thiếu phụ. Còn Lý Tiểu hoàn thấy Phương Thế Ngọc tuy là diện mạo anh hùng mà hãy còn con nít thì lấy làm lạ, có lẽ nào trượng phu ta đánh không lại, chắc nó đi giày cừu hoàn kiếm nên mới hại chồng ta chết, lại nghĩ rằng:

- Nó bị miếng Âm dương đồng tử khước đạp xuống đài mà không bẻ chi, ắt là đồng đao với mình, chắc thuở nhỏ nó có tẩm thuốc luyện gân cốt rồi, nên không dễ giết bèn hỏi:

- Ngươi có phải là Phương Thế Ngọc chăng ?

Thế Ngọc đáp:

- Phải.

Rồi hỏi:

- Ngươi tên họ chi, đàn bà sao không giữ phận khoa môn, đến đây làm gì?

Tiểu hoàn mắng rằng:

-Đồ tiểu súc sinh, hãy ngoáy tai mà nghe, ta họ Lý tên Tiểu hoàn vợ Lôi giáo đầu, vì mày giết chồng ta, nay ta đến giết mày mà báo thù.

Nói rồi liền vung Tú long đao chém xuống, Thế Ngọc giờ thiết côn ra đỡ nói:

- Khoan động thủ, để ta nói hết rồi sẽ đánh không muộn gì.

Tiểu hoàn nói:

- Việc gì hãy nói cho mau ta nghe thử.

Thế Ngọc rằng:

- Ngươi là vợ Lôi giáo đầu đến báo thù sao ? Chồng ngươi lập lôi đài này mà thí võ, trong lời rao ai chết nấy chịu, lại từ ngày lập đến nay trong hương lân ta chết biết là bao nhiêu, đến nay chồng ngươi bị ta mà chết, cũng tại nơi trời, lẽ không hờn mới phải, vậy chớ người tỉnh ta chết đó thì làm sao ? Lời cổ ngữ có nói rằng: Oan gia nghi giải bất nghi kết. Lại có câu rằng: Tiên lễ nhi hậu binh . Nay ta lấy lời phải nói cho ngươi nghe, chớ như chồng ngươi là anh hùng cái thế, còn chưa khỏi tay ta, huống gì là ngươi, chớ cha ta

thường dạy ở đời phải tồn tâm trung hiếu, không nên hung hăng, ta cực chẳng đã mới giết chồng người, không lẽ giết người nữa, vậy người phải suy đi xét lại mới được.

Tiểu hoàn nghe nói càng thêm giận lắm, mắng rằng:

- Đồ súc sinh tự thị khoe tài, mắt ngó không ai, trượng phu ta lập lời đài này, trong điều lệ cấm không đem binh khí mà người lại đi giày cừ hoàn kiếm, mà hại trượng phu ta, nay lại kiếm lời khôn, tiếng khéo mà đổ hoặc ta.

Bèn vung đao lại chém.

Thế Ngọc cản lại rằng:

- Ngày nay trời đã gần tối, để mai sẽ đến lời đài tử thí.

Tiểu hoàn đáp:

- Vậy ta dung cho mi sống một đêm nữa, ngày mai sẽ giết. Rồi quay ngựa trở về.

Rạng ngày hai đảng đều kéo những kẻ hộ tòng đến lời đài.

Tiểu hoàn thấy Thế Ngọc thì muốn nuốt sống cho được mới lại gan.

Thế Ngọc cũng không dám khinh dễ, hai đảng đều ra quyền thế, một bên như chim đại bàng xòe cánh, một đảng tựa quái mãng khoe mình, trước ra miếng Kim kê độc lập, sau dẫn tài Sư tử diêu thân. Long tranh hổ đấu một trường ngựa hải kinh thân, trăm trận khó phân thắng bại, bởi hai đảng thuở nhỏ đều có tấm thuốc luyện gân cốt, cho nên đánh đến hai trăm hiệp chưa phân hơn thua. Tiểu hoàn sợ Thế Ngọc đánh trước bèn giở chân có đi giày long hổ đình ngoa dùng thế Song phi hoàn long cước đập trước ngực Thế Ngọc bẻ nát hộ tâm kính, nhằm bụng máu chảy đầm dề ngã xuống đài, may nhờ có hộ tâm kính che nên không chết, mấy người tương thân xúm khiêng về Hội quán, chết đi sống lại đôi ba lần, học máu ra hoại, bệnh xem ngặt nghèo.

Phương ông lúc ấy tâm thần rối loạn, cửu nhi thất thần.

Trần Ngọc Thơ lật đật rước thầy điều trị, mà không thấy giảm.

Phương ông nói:

- Phải kêu mẹ nó đến mới cứu được.

Bèn sai gia đình là Lý An đem thơ về rước Miêu thị.

Khi Miêu thị được thơ và nghe Lý An nói các công việc thì thất kinh, liền xé thơ ra xem rồi nói với Lý An rằng:

- Con ta đã có tấm thuốc luyện gân cốt từ nhỏ đến lớn, nay ta qua cho thuốc ắt là phải lành. Bèn sửa soạn đồ hành lý và thuốc men giao cho Lý An rồi nài nịt cầm hoa thương lên ngựa đi cùng Lý An, ít ngày đến Cang châu, vào Hội quán, làm lễ Phương ông và thân bằng cố hữu, đi vào xem bệnh Thế Ngọc, bèn lấy thuốc ngoài thoa, trông uống thất là thần hiệu, trong một giây lát liền mạnh, Thế Ngọc tỉnh lại, mở mắt thấy mẹ, liền khóc mà nói:

- Mẹ làm sao mà báo thù cho con.

Miêu thị nói:

- Con hãy yên lòng để mặc mẹ báo thù cho.

Bèn sai người đến hẹn với Tiểu hoàn ngày mai tựu tại lôi đài thí võ.

Phương ông ngăn cản không được, kể một lát người đi về nói Tiểu hoàn y lời, ngày mai sẽ tựu tại lôi đài thí võ.

Rạng ngày hai mẹ con sửa soạn đồ chiến trận, trước ngực đeo hộ tâm kính, chân đi giày tiểu kiếm ngoa, cầm thương lên ngựa, kéo những người hộ tòng theo, đến lôi đài thấy đã có Lý Tiểu hoàn đứng đợi, Miêu Thúy Hoa dạy các thân hữu ở dưới đài phòng khi ứng tiếp. Rồi nhảy lên đài, thấy Tiểu hoàn mình mặc đồ trắng, chân đi giày tiểu thiết đinh, bèn hỏi:

- Nàng có phải là Lý Tiểu hoàn chăng ? Bởi chồng nàng làm dữ, nên chết bỏ mình, nàng lại tự thị ý tài đến báo thù, muốn giết con ta, may ta cứu được không thì đã chết tại tay nàng rồi, nay ta đến đây nàng có miếng Song phi hoàn long cước thì hãy dùng thử xem.

Lý Tiểu hoàn nghe biết là mẹ Thế Ngọc, bèn mắng mà nói rằng:

- Đồ ác phụ xúi con làm dữ, lén dùng đồ ám khí mà hại chồng ta, dẫu đánh con mi chết, được trả thù chồng, ấy là lẽ thường, nay mày lại muốn đến chết thế sao ? Chớ ta tưởng mi đến thì có đường, chớ về không ngõ.

Nói rồi xem lại thì Thúy Hoa niên kỷ cũng một trang với mình, sửa soạn mười phần tề chỉnh, lại thế nhảy lên đài cũng là một điệu với mình.

Khi ấy Thúy Hoa cả mắng một tiếng rồi lập ra một thế Mãnh hổ cầm dương đánh tới.

Tiểu hoàn dùng phép Song long quá hải mà giải, hai đàng đánh với nhau cũng như:

Rồng giành cạp chụp trên non lớn

Ngọc lộ kinh đua giữa biển Đông

Đánh dư hai trăm hiệp, kể trời tối, đều kéo nhau về nghỉ, đánh luôn ba ngày, không ai hơn thua. Khi ấy có học trò lớn của Bạch Mi đạo nhân là Lý Hùng tên ngoài là Bá Sơn xuống thăm rể là Lôi Lão Hồ.

Tiểu hoàn rước vào khóc mà thuật hết các việc, Bá Sơn cả giận tức thì đến Quảng Đông Hội quán biểu Thúy Hoa lên đài thí võ.

Thúy Hoa thấy sư bá đến, thì ra trước chịu tội mà nói rằng:

- Vì con tôi không biết mà giết lệnh tể, muôn trông ơn sư bá rộng lòng dung thứ.

Bá Sơn không nghe, biểu Thế Ngọc phải lên đài thí võ để quyết hơn thua.

Thúy Hoa năn nỉ không được, hẹn kỳ nửa tháng cho bệnh Thế Ngọc lành rồi sẽ ra đấu võ.

Bá Sơn chịu ra về.

Khi ấy Thúy Hoa nghĩ con mình không phải là địch thủ với sư bá, vậy phải đến chùa Thiếu Lâm cầu sư bá là Chí Thiện thiền sư đến giải nguy mới được, bèn nói với Phương ông hay rồi sắm sửa đồ hành lý, cặp hai cặp song tiên mà đi.

Nguyên Thúy Hoa thuở nhỏ có theo cha đi buôn bán, xứ nào cũng biết, nên đi riết ít ngày đến Phúc Kiến chùa Thiếu Lâm, học trò tiếp rước biết là Thúy Hoa, mới hỏi thăm sư thúc sao đã lâu không thấy, nay người đến có việc gì ?

Thúy Hoa nói:

- Phụ thân tôi đã qua đời rồi. Nay Lý Bá Sơn tự thị khinh thường nên tôi đến cầu nhị sư bá cứu giải việc ấy. Rồi thưa hết các việc đầu đuôi cho mấy người ấy nghe.

Sư thúc đáp rằng:

- Sư phụ vân du các xứ không biết bữa nào về, vậy người đến Vân Nam, núi Bạch Hạc cầu Ngũ Mai đại sư bá, người có lòng từ thiện, lại dễ nói, cầu xuống giải cứu chắc được.

Thúy Hoa nghe nói cả mừng, liền tạ ơn rồi lên ngựa, nhắm hướng qua Bạch Hạc sơn mà đến.